

och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen

och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen

och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen

och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen

och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen
 och mörkret är i världen

19
 Går ström med skeppet lika fort,
 Så ses ej, att det röres;
 Men oförmärkt till annan ort
 Det likväl drifs och föres:
 Just så med Jordens omlopp sker,
 Ej ögne mål kan tagas,
 Dock största ändring ständigt sker,
 När det blir mörkt och dagas.

20
 O! Gud, som jorden grundat har,
 Du hafvet gränssor sätter,
 Du skapat Solen ljus och klar,
 Delt tid i dagar nätter,
 I stunder, veckor, månad, år,
 Och allt har täckts upplifwa:
 Så länge Sol och Jorden går,
 Allt skall Dig äran gifwa.

Then Andra:

Så öppnas nu Martis Tempel Portarna slås opp,
 Och Sprengport Han lyser för sin modiga
 Troup, Glad och Ung; Han för sin Kung, Drar
 Wärsjan ut med segren i hand, Bort buller, mord
 och brand, Fäll wärsjan i Din hand.

Den klingan Du blottat Mars med lagrat bepröfd,
 För frihet Du såttat och för GUSTAS betyg, Din
 trohet, Din lydnad, Ditt snille, Din dugnad, Skall prisas
 af Kungar i Wasarnes bygd, Vi älske Dig, vi hedre
 Dig Och in i hiertat satt Din frihets bild för Din
 Kung, Kom, GUSTAS, kom nu och stung.

* * *

Enenne Nua

S i s o r,

Den Första:

Som

Föreställer den Långe omtwistade

S a n n i n g,

Att

Jorden och Solen går.

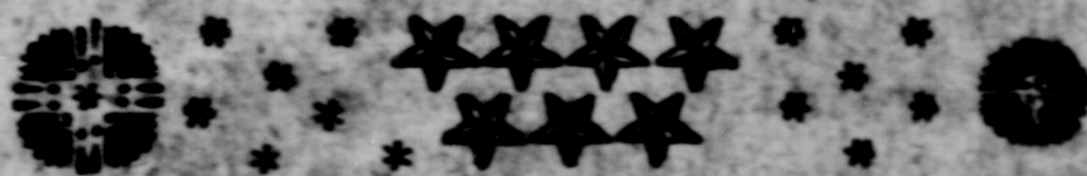
Sjunges, som

Sids när på lustig blomster - plan &c.

Den Andra:

Så öppnas nu Martis Tempel
 Portarna slås opp &c.

Sjunges under sin egen behageliga Melodie.

STOCKHOLM,

Trykt hos Wernberg och Nordström, 1773.

Men att allt himlasbärfvet tungt
 Och Solen, som der glimmar,
 Dingat till en och samma punkt
 På hog och färra timmar,
 År sat, som helt omöjlig är,
 Då man rätt eftertänker,
 Hvad för otalig Öfverne. Här
 På hela löstet blänker.

Att både Jord och Solen går,
Den Sanning tydlig blifwer:

Att Solen går och jorden står,
Är sats man ej medgifwer.

Den wet knapt sjelf, om han har lif,
Som råfat uti nrsel.

Blott med förnuftets Perspective
Man skåda kan Guds styrkel.

Guds wisshets djup ogrundligt är:
Hans willja dock utföres

Af minsta fråk till Himlars Hår,
 Som i sin Ordning röres :

Sol, Måne, Stjernor priså Gud,
Då de sitt lopp förrätta:

Månn jorden ensam, mot hans bud,
Sin plikt åsidosätta?

Hon ibland ³werldar är en pridf:
Ja, så beqväm och rörlig,

Som best, än mygg är mera qwid:
 Dess rörelse är då gorlig.

Och Skriften säger, den jag tror,
Att jordens grundwal skalfwer,

Att denna flimp, som folk bebor,
Sig på sin axel hwalfwer.

91
 Ett Öfriften fäger: Solen går,
 Vår mening ej fuffafar:
 Så ftepp på fön för landet ftår,
 Som fäg till bafa hafar.
 Och är ett brünftigt tafelfatt,
 Som allmän plågled gillar:
 Förfuffet innet, bivad fön är rätt,
 Falt ögat fäg förvillar.

Förnuftsöga märter grant,
 Att Jorden, som sig vänder,
 Fran Golen hvalfver i en fant
 Stora werldens ländar.
 Och om hon närmat Golen går,
 Stull eiden allt förbräna,
 Och när hon långt från henne står,
 Zi! Skapita söld mast länna.

Att Golen midt i Smilenshus,
 Om så får sagas hånget,
 Gæs af des stråls flarslus,
 Som sig fring rymden tranger,
 Och göra mörta troppar klar,
 Planetter, Jordar, Månar,
 Dem Golen då i utstitt har
 Och skenet sitt dem lanar.

16

Wid bergets högd wår matta syn
Ser Horizontens anda;

Men från det stället upp till skyn,
När vi vår ögon vända,

Sig wisar Himlen lifa dan,
Ar så fring jorden wida:

En sanning, som endfalldig man
Nu mer ej lär bestrida.

17
 Vår werld har ock helt annat skick,
 än då man menloft tänkte,

Att Sol, som afstund nedgick,
Sic uti hafvet dränkte,

Och morgon twagen, ur sitt bad,
Kom fram med ljus i munnen

Nu Solens högd är grad från grad,
Uträknad och uppsunnen.

18
Sagundad skal och oförnuft
Är, hwad man blindwis tycker.

Vår Jord hon hänger i en luft,
 Som henne hårdt omtrycker,

Och gör, att allt i ordning står
 Och hålles qwar wid henne,

Fast wi, når hon så hastigt går,
Des rørjel icke kånne.